

mati večkrat peli, pa skrivaj, seveda, kadar so bili sami in pa dobre volje. In (zdirovaje) — skoraj bi rekla, da so imeli prav — stara mati, Bog jim daj dobro! In potem se spomni šele Ljubomir — Süsseima. Tako modrovanje je notranje povsem neverjetno in proračunjeno edinole za občinstvo, brez ozira na duševno dispozicijo Micikino. Popolnoma brez pomena je tudi sedmi prizor prvega dejanja, ki ga je vrinil Govekar, nepotreben in neduhovit. In prav poceni je hotel dobiti efekt z onim zabavljanjem Glažkovim čez Slovence, ki so taki „antikristi, da hočejo, da bi vsak šribarček dandanašnji 300 jezikov znal“, (str. 42.) a pri tem ni gledal na to, da se kaj takega ne strinja

pri pozdravu reče Glažek županu, da se menda že poznata in ga vpraša, ali nista že kje skupaj pila, Anže ga pa zavrne: „Ne vem se spomniti te časti!“ kar je vse Govekarjev dostavek — originalna izdaja teh besed nima; na str. 38. pa pozove Jaka Glažka, naj eno zapoje: „Stojte, dohtar! Jaz sem že davno slišal, da znate lepo peti. Zapijte nam itd.“ Da je vse to do tja, kjer napije Jaka Anžetu, nepotrebno, je jasno,

A tudi risanje značajev ni več tako, kakor je bilo v izdaji iz l. 1790. O Miciki se tam lahko verjame, da jo, preprosto, neuko deklico, preslepi tak vetrnjak, kakršen je Ljubomir — Süsseim, nikar pa o deklici, ki je izobrazena, ki čita časopise; v tem slučaju bi

SPOMENIK CESARICE ELIZABETE V PULJU.

z bojzljivim značajem Glažkovim. One besede na str. 42.: „Oho! zdaj se mi šele vse jasni“ nimajo zdaj nobenega pravega pomena, ker je izpustil Govekar za temi besedami za Glažka jako značilne besede (na str. 32. prvotne izdaje) „hm — hm — hm — tukej bo bolši, z Županom potegniti“. Zakaj, da se gre za možitev Micikino z Anžetom, to je jasno že na str. 38.

Na strani 38. tudi ni opazil Govekar, kako se je zapletel v nasprotje s samim seboj, ko se mu je šlo za to, da „prištuka“ (rabim Govekarjev izraz) v igro kako pesem. Na str. 35.

ji bolj težko imponiralo neslano govoričenje „plemenitega gospoda“. Iz poštenega, delavnega in pogumnega kmetiškega fanta Anžeta je Govekar napravil skoro pretepača, iz resnega kmetiškega župana, ki je vaje podkriževati se, je napravil nevedneža.

Da je časovni milje neenoten, je iz vsega tega razvidno. Ako govori g. Govekar že o telegrafih in o plinovi luči, in si predstavlja, da se vrši dejanje v sedanjem času, naj bi vsaj dovolil tudi Anžetu in županu, da bi znala pisati, in naj bi bil opustil tudi one opazke o nemškutariji, ki o njej vsaj v kmetiških slojih